

Liz Flaherty

Een laatste zomer

Haar vader had altijd gezegd dat het maar goed was dat ze Grace heette. Dat was immers het enige wat mooi aan haar was. Haar haar was niet goudblond en golvend zoals dat van haar zus Faith; het was gewoon bruin. En als het regende – wat het altijd leek te doen als het net niet uitkwam – werd haar dikke haardos een onhandelbare pluizenbos. Haar ogen waren niet groen zoals die van Faith, of intens donker, zoals die van haar broer Steven. Ze waren gewoon bruin, net als haar haar. Haar wimpers zag je alleen als ze eraan dacht om de wimpertang te gebruiken en twee lagen mascara aan te brengen uit die hippe roze houder. Grace, omdat ze nu eenmaal Grace was, dacht daar niet bepaald vaak aan.

Ze droeg meestal een tuinbroek die te wijd was bij haar kont, omdat ze de slanke bouw had van een jongen die de puberteit nog niet bereikt had. Haar benen waren verreweg het mooist aan haar, maar die liet ze maar zelden zien, omdat ze die dan bijna elke dag zou moeten scheren. Grace dacht er meestal alleen aan op zaterdagavonden als ze zichzelf opsloot in de badkamer, het bad op pootjes vol liet lopen en de radio keihard zette. Dat was de enige tijd die ze voor zichzelf nam en dan durfde zelfs haar vader haar niet te storen. Als ze de badkamer uit kwam in haar badstoffen duster die waarschijnlijk zo oud was als de weg naar Rome, was haar haar heerlijk nat en pluizig. Dan rolde ze zich op in een hoekje van de bank met een roman uit de bibliotheek en een fles goedkope witte wijn uit de supermarkt en probeerde te vergeten dat ze geen leven had.

Dat was precies wat ze nu probeerde te doen, op deze warme avond in mei, de avond na haar vaders begrafenis, maar allerlei mensen bleven haar maar lastigvallen. Begrepen ze dan niet dat het zaterdagavond was? Dit was haar tijd, daar mocht niemand aan- of tussenkomen.

‘Gracie.’ Faiths stem klonk zacht. Die was altijd zacht en Gracie hoopte steeds dat Faith een keer los zou gaan en het uit zou

schreeuwen. Schreeuwen was goed voor de ziel. 'Liefje, je moet nu echt beslissen wat je wilt.'

'Beslissen?' Met tegenzin legde Gracie haar boek op de leuning van de bank op een plukje kattenhaar van Louisa May en ze zette haar in badstof gehulde benen met een zwaai op de grond. 'Sinds wanneer heb ik iets te beslissen in mijn leven, Faith? Alles is altijd voor mij besloten, dus ik stel voor dat jij en je man en Steven gewoon voor mij beslissen. Misschien kunnen jullie een keurige flat voor me vinden speciaal voor alleenstaande dames met eenorige katten. Dan kan ik een leuk klein baantje nemen in de textielabriek zodat niemand bang hoeft te zijn dat ik vereenzaam en dan kunnen jullie gewoon doorgaan met jullie leven zoals jullie gewend zijn.'

'Gracie.' Nu was het Steven die sprak, laag en traag. Grace' vriendin Promise zei altijd dat Stevens stem ontworpen was om de knieën van vrouwen te laten knikken en hun hersenen in pudding te veranderen. Promise was natuurlijk wel verliefd op hem, wat haar oordeel aanzienlijk vertroebelde. 'Nu zit je te zieken.'

'Ach, ja,' gaf Grace toe, 'daar heb je wel gelijk in, maar dat werd hoog tijd, of niet dan?'

Hij pakte de fles wijn en schonk zichzelf bij. 'Ja, dat klopt, en dat weet Faith ook wel, maar wij zijn slechts de boodschappers, weet je? Als ik me goed herinner waren wij juist degenen die je hier weg wilden halen, die jou wilden helpen om een eigen leven op te bouwen. Maar jij wilde papa en Peacock niet alleen laten.'

'Hij was onze vader, Steven.'

'Hij was een gemene, bittere man,' zei hij.

'Steven,' zei Faith bestraffend, 'over de doden niets dan goeds.'

Grace wisselde een veelbetekenende blik uit met haar broer, ondanks dat ze boos op hem was en even niet wilde denken aan hoeveel ze van hem hield. Faith leefde in een wereld waarin kwaad, egoïsme en verdriet niet bestonden. Als vanuit een soort onuitgesproken en zeldzaam pact deden Grace, Steven en Faiths echtgenoot, Grant, niets om dat beeld te verstoren.

Nu sprak Grant. 'Nou, Gracie, of je nu wilt of niet, je zult een paar beslissingen moeten nemen. Jullie vader heeft jullie alle drie een derde van het landgoed nagelaten. Steven en Faith hebben hun deel al aan jou overgedaan.'

Grace' ogen gingen wijd open. Ze ging rechtop zitten en goot de rest van haar wijn in een grote teug naar binnen. Dit was de goede soort die Steven had meegenomen van de slijter en het was eigenlijk zonde om die zo weg te kloppen. Sommige situaties vroegen daar echter om. 'Waar heb je het over, Grant? Ik ben geen liefdadigheidsproject.'

'Rustig maar, Gracie,' zei Steven, 'en luister even. Heb je de papieren, Grant?'

'Ja, ik heb ze hier.' Grant stond op van zijn plek naast Faith en kwam naar Grace toe. 'Steven en Faith zijn er eens voor gaan zitten en hebben alles opgeteld. Het uurtarief voor het verzorgen van jullie vader, voor jarenlang het huishouden doen, voor de vele ritjes, voor het bijhouden van de tuin en ga zo maar door. Ze hebben alles opgeteld en door drie gedeeld. Ze kwamen erachter dat ze je per persoon nog zo'n honderdduizend dollar verschuldigd zijn, als je hun deel van de erfenis eraf trekt.' Grant grijnsde, waardoor zijn smalle, intelligente gezicht een jongensachtige uitstraling kreeg. 'Faith en ik zijn zo vrij aan te nemen dat je de honderdduizend die ze je schuldig is wel in het studiefonds van je neefje wil storten en Steven belooft plechtig je voortaan regelmatig van goede wijn te voorzien in plaats van je de honderdduizend in één keer over te maken.'

En Grace, die amper meer gehuild had sinds Dillon Campbell haar nooit op was komen halen voor het eindexamenfeest en haar vader had gezegd dat ze niet moest denken dat er ook maar één weldenkende jongen was die haar leuk zou vinden, barstte in tranen uit. 'Ik haat jullie,' hilde ze. 'Ik haat jullie allemaal.'

'Natuurlijk, Gracie,' teemde Steven. 'Dat weten we toch.'

'Ik dacht dat je er een bed and breakfast van zou maken. Dat is tenminste wat je toen zei. Je zou het Elliot House noemen.' Promise hing mevrouw Rountrees lakens aan de waslijn. 'Je zou een fortuin vragen en stoppen met wassen, bakken en schoonmaken voor andere mensen.' Ze sloeg kussenslopen uit en hing ze aan de lijn. Toen de wind de natte stof in haar gezicht blies, trok ze een vies gezicht.

'Dat was het plan.' Grace krabde aan haar schouder waar haar huid begon te vervellen. Waarom had ze zo nodig het gras moe-

ten maaien in het bovenstukje van Faiths oude bikini? 'Maar Maxie moest toch ergens wonen en Jonah ook. Ik doe maar voor een paar mensen de was en ik maak twee huizen schoon, omdat de bewoners het zelf niet meer kunnen, en bakken vind ik gewoon leuk. Wat moest ik dan?'

'Gewoon eens doorzetten. Wat dacht Steven dat er zou gebeuren als hij terugging naar Knoxville en jou aan je lot overliet? Hij had kunnen weten dat je in minder dan geen tijd aan het hoofd zou staan van een pension voor nooddruftige ouderen van dagen.'

'Ze zijn niet nooddruftig. Ze hebben een plek nodig waar ze een waardig bestaan kunnen leiden.' Grace ging voor naar het huis met de lege wasmand op haar heup. 'Deze hut ombouwen tot een bed and breakfast zou me meer kosten dan ik heb en ik ben niet van plan mijn hand op te houden bij Steven en Faith. Die hebben al genoeg gedaan.' Bij de achterdeur stopte ze plotse-ling en zakte door haar knieën. 'Och, schatje toch.'

'O god.' Promise sloeg haar handen voor haar ogen en schudde haar hoofd.

'Hij is vel over been. Ik kan zijn ribben tellen.' Grace ging rechtop staan met de katten in haar nekvel als een zwart harig toefje.

'Louisa May ziet je aankomen.' Promise pakte de mand op die Grace had neergezet en volgde haar door de hordeur de keuken in. 'Die katten heeft haar beide oren nog, dus ze zal wel jaloers zijn. En toen ze bij jou kwam wonen, wist ze vast niet dat jij geen enkel beestje zonder huis de deur wijst als het op je stoep verschijnt.'

'Ik ga haar echt niet houden, hoor.' Grace goot wat melk op een schoteltje en warmde hem op in de magnetron. 'Toe maar, Rosamunde.' Ze zette het katje op het aanrecht en keek hoe het gretig begon te drinken.

'Rosamunde?' Promise trok een wenkbrauw op.

'Pilcher. De auteur van *De schelpenzoekers* en...'

'Ja ja, ik weet wat ze geschreven heeft. Je geeft een kat die je niet gaat houden toch geen naam?'

'Alles heeft recht op een naam.' Grace aaide het kleine zwarte kopje met haar ene hand en krabde afwezig met haar andere aan

haar roodverbrande schouder. De kitten stopte met drinken en keek haar indringend aan met haar donkerblauwe ogen. ‘Alles heeft recht op liefde.’

Dillon Campbells ogen waren van hetzelfde blauw. Als hij opgewonden was of blij, kregen ze een schittering waardoor Grace’ puberhart bijna door haar ribben heen leek te bonzen. Dan werd ze licht in haar hoofd en nog onhandiger dan normaal. ‘Doe nou toch eens voorzichtig, meisje,’ schreeuwde haar vader dan. Maar ze negeerde hem meestal en bleef dromen over Dillon met zijn zilverblauwe ogen. Struikelen over dingen had ze graag over voor het ‘warme chocolademelk met marshmallows’-gevoel dat die gedachten teweegbrachten. Tot ver na de puberteit, als ze eerlijk was.

Promise, die net zo thuis was in Grace’ keuken als Grace zelf, goot kokend water in een theepot. ‘Waar denk je aan? Hoe je mij die kat kunt aansmeren?’

Grace grijnsde naar haar. ‘Dat zou me nog lukken ook, weet je dat?’

‘Nietes.’

‘Welles.’

‘Doe maar niet dan.’

‘Oké.’ Grace stapte de waskamer in. ‘Wanneer ga je ook alweer naar Engeland, Prom?’ riep ze. ‘Ik weet dat je later zou beginnen omdat papa is overleden, maar het is nu half juni.’

‘Ik ga niet.’

‘Helemaal niet?’ Grace kwam de keuken weer in met een mand kleren van mevrouw Rountree die net uit de droger kwamen. ‘Hebben ze toch niemand nodig om op het huis te passen?’

‘Nou.’ Promise schraapte haar keel en keek even naar het katje dat op het aanrecht lag te slapen, voordat ze haar armen uitstreekte om een stapel kleren te pakken.

Grace rolde met haar ogen en nam een slok van de thee die Promise had ingeschonken. ‘Ik snap dat je als schooljuffrouw in deze conservatieve contreien een beetje discreet moet zijn om je baan te behouden. Stel je voor dat ze achter je clandestiene uitstapjes met Steven kwamen. Maar je hebt het nu tegen mij, weet je nog? Zeg het nou maar.’

‘Eigenlijk ben ik degene die van gedachten is veranderd. En

eigenlijk zoek ik nu een plek om te wonen, omdat ik mijn flat heb opgegeven. Ik ben niet van plan de hele zomer in Knoxville te gaan zitten wachten tot de fantastische dr. Elliot een keertje vrij heeft.’

Daar hoefde ze niet over na te denken. ‘Dan kom je hier,’ zei Grace meteen. ‘Je kunt heel redelijk kleren vouwen en je bent een betere kok dan ik.’

‘Wie niet?’ zuchtte Promise. ‘Maar dan wil ik wel huur betalen, Grace, net als ieder ander.’

‘Prima.’ Grace vouwde en vroeg zich af hoe mevrouw Rountree het voor elkaar kreeg om tweeëntwintig witte onderbroeken per week vuil te maken. Toen bedacht ze hoe oud mevrouw Rountree was en opeens had ze wel een vermoeden van hoe het kwam. Even had ze medelijden met de pittige oude aristocrate die zich zo goed staande hield in haar villa aan het eind van Lawyers Row.

‘Er is nog iets.’

Iets in Promise’ stem deed haar opkijken. Ten eerste klonk ze hoger dan normaal en ze hoorde een kleine trilling ergens achter in haar keel. De blauwe ogen van de andere vrouw keken haar recht aan, maar ze waren niet helder en lachend zoals gewoonlijk. Grace zag pijn in haar blik – daar had ze al zoveel van gezien in haar leven – en, wat nog erger was, ze zag angst.

Ze voelde een steek in haar borst en de angst zakte als een steen op haar maag. Ze wilde opspringen en Promise stevig vasthouden, zodat alle boze geesten zouden verdwijnen, maar ze wist dat het geen oplossing was. En dat was ook nooit hun stijl geweest. Zelfs op de avond van het eindexamenfeest hadden ze hun tranen weggelachen en hun pijn verstopt achter schuine moppen en een fles wijn die ze gestolen hadden uit het rek in de keuken van Promise’ moeder.

‘Na jaren een knipperlichtrelatie te hebben gehad, heb je Steven eindelijk vermoord,’ zei Grace om de stilte te verbreken, met een zo neutraal mogelijke stem. ‘Ik wist dat het niet lang meer kon duren. Het geeft niet. Je duikt gewoon onder tot ze stoppen met zoeken. Als ze je vinden, nemen we de charmante Danny Russo als advocaat. Als je dan levenslang krijgt, heb je in elk geval iets leuks om naar te kijken als hij op bezoek komt.’

Promise lachte, maar niet van harte. ‘En zijn vrouw dan? Alice lijkt me niet het type dat zomaar andere vrouwen naar haar man laat kijken.’

‘Nee joh, kijken doet haar niets. Aanraken is waarschijnlijk een ander verhaal.’ Grace stond op om Rosamunde in het mandje in de hoek van de keuken te leggen. Het was lunchtijd. Ze zou de soep opwarmen, broodjes smeren, en dan zou alles goed komen. Die sombere blik zou uit Promise’ ogen verdwijnen en ze zouden allebei verlost worden van die woorden: *Er is nog iets*.

Verdorie, ze zou de slaapkamer tegenover de hare moeten opruimen voor Promise. De badkamer delen vond ze niet erg. God weet hoe vaak ze niet met z’n tweeën voor diezelfde spiegel hadden staan giehelen en Promise was gek op het oude bad op pootjes.

Toen stond Promise naast haar krabsalade op volkorenbrood te smeren, terwijl Grace in de groentesoep roerde. ‘Ik wil niet naar de gevangenis. Die oranje pakjes zijn zo ordinair.’ Ze hield haar hoofd gebogen en bleef de salade uitsmeren, terwijl de snee brood allang volledig besmeerd was. ‘Ik heb kanker, Grace. Borstkanker, net als mijn moeder had. Waar ze aan gestorven is.’

Grace bleef roeren, ondanks dat de metalen lepel langs de zijkanten van de pan schraapte en de hete soep gevaarlijk dicht langs haar arm klotste. ‘Nou,’ zei ze. Nadat ze moeizaam geslikt had en voor altijd wist dat je hart daadwerkelijk in je keel kon gaan zitten, probeerde ze het nog eens. ‘Nou.’

Ze liep naar de kast om de soepkommen te pakken die ondanks haar verwoede poging haar handen stil te houden tegen elkaar bleven kletteren. ‘We kennen elkaar nu achtentwintig jaar, Promise Delaney, vanaf de kleuterschool. Maar ik kan maar niet wennen aan wat jij allemaal doet om de aandacht te trekken. Dit is nog erger dan die keer dat je flauwviel tijdens *Romeo en Julia* in groep acht.’

‘Ik had veertig graden koorts en mijn kostuum woog tweehonderd kilo.’ Promise’ stem trilde, maar Grace wist niet of dat van plezier of angst of allebei was.

‘Zou kunnen. Maar ik blijf erbij dat je gewoon plankenkoorts had.’

‘Het was longontsteking.’

Grace snoof. 'Dat zeg jij.'

Ze namen hun lunch mee naar de tafel in de serre en gingen zitten. 'Volgende week gaat mijn borst eraf,' zei Promise zo zacht dat Grace haar best moest doen om haar te verstaan, 'en daarna waarschijnlijk chemo. En daarna moeten we kijken wat er nog nodig is. Het kan zijn dat mijn lymfeklieren ook aangetast zijn.' Ze keek bezorgd op naar Grace. 'Ik zal behoorlijk ziek worden en hulp nodig hebben, maar ik ga bijna nog liever dood dan het aan jou te vragen.' Ze tilde haar lepel op en legde hem weer neer, haar hand bevend. 'Hoewel, omdat je me in groep acht niet opgevangen hebt, ben je me dit dus eigenlijk wel verschuldigd.'

Grace slikte weer. Waarom deed haar hart zo raar? Het bleef verdomme maar in haar keel zitten, zodat ze geen woord uit kon brengen. 'Zo kun je het ook bekijken.'

'Ik weet geen andere manier.'

De soep smaakte nergens naar, maar Grace nam een hap. Toen ze sprak, klonk haar stem vast. 'Gaat je haar uitvallen?'

'Ja.'

'Dan komt het waarschijnlijk bruin en pluizig terug, zoals het mijne is.'

Promise snoof. 'Dat zou God mij nooit aandoen.'

'En je gaat raar lopen.'

'Dat is juist sexy. Ik word een trendsetter.'

'Dat zullen we nog weleens zien.'

'Let maar eens op.'

Later, toen Maxie en Jonah naar bed waren, zat Grace alleen op haar bed met Louisa May op haar schoot en Rosamunde knabbelend aan haar tenen. Ze boog haar hoofd. 'Alsjeblieft,' zei ze zacht. 'Alsjeblieft. Ik probeer niets te verlangen, en ik ben allang gewend aan het haar, de ogen en het feit dat niemand ziet of ik mijn beha nou goed of achterstevoren aanheb. Maar zorg alsjeblieft voor Promise, of help mij voor haar te zorgen. Sta Steven bij als hij het hoort. U weet hoeveel ze van elkaar houden.' In een zeldzame woede-uitbarsting waar haar vader schande van zou spreken en die Faith tot aan haar perfect gelakte teennagels de rillingen zou bezorgen, keek ze omhoog en ze zwaaide een vuist naar het heelal. 'Dit heb ik te goed.' Het was een gefluisterde schreeuw. 'Dit heb ik te goed.'

‘Ik heb nog wat van je te goed, Campbell.’ De woorden, uitgesproken met het knauwende Southern Comfort-accent van Steven Elliot, klonken na in Dillons geheugen, terwijl hij de haarspeldbochten nam die hem door de Appalachen naar Peacock in Tennessee leidden.

‘Wat heb je precies van me te goed?’ Dillon had achterovergeleund in zijn krakende bureaustoel, klaar voor een genoeglijke conversatie. Hij wist nu al dat hij precies zou doen wat Steven van hem zou vragen. Want wat hij hem verschuldigd was, was niet zomaar iets.

‘Vijftien jaar geleden heb je mijn zusje laten zitten terwijl ze compleet aangekleed en opgedoft op je zat te wachten in een af dankertje van Faith. Promise was zo boos dat ze ook niet meer naar het feest wilde, en toen zat er voor mij niets anders op dan met jou dronken te worden achter de kerk.’

Bij de herinnering aan die avond nam Dillon een slok koffie die, zo merkte hij met een vertrokken gezicht, al lang geleden koud was geworden. ‘Ik had ook geen keus, Elliot. Daar had je vader wel voor gezorgd met zijn dreigement dat hij me zou aangeven voor verkrachting als ik aan de deur zou komen. Hij had het waarschijnlijk nog gedaan ook en dat zou nog veel erger zijn voor je zus dan dat ze het feest heeft moeten missen.’

Na deze onthulling was het even stil en toen vroeg Steven: ‘Waarom wist ik dat niet?’

Dillon had zich voorovergebogen over zijn bureau met een elleboog tussen de pennen en papieren en wreef zich achter de bril, die hij steeds vaker nodig had, in zijn ogen. ‘Hij was ook jouw vader. Ik dacht dat het geen zin had om het jou te vertellen. Wat zou je gedaan hebben? Niet gaan studeren om haar te kunnen beschermen tegen zijn klootzakkerigheid?’

‘Misschien.’

Dillon snoof. ‘Je vergeet dat we twintig waren. We waren allemaal nogal met onszelf bezig. Maar ik help Grace graag, hoor,

dus ik geef je gewoon wat geld mee, goed? Zeg maar dat het van een anonieme weldoener komt.’

‘Ja, dan belandt het volgende week zondag in de collectezak van de kerk. De kerk kan altijd wat gebruiken, dus als je dat wilt moet je het vooral doen, maar Grace zal er niets aan hebben.’

Dillon had zijn ogen dichtgedaan om zijn vermoedheid te bezweren. In gedachten zag hij de zeventienjarige Grace Elliot voor zich, met haar wilde haren om haar oninteressante gezicht, baggy jeans en T-shirts om haar lijf zo veel mogelijk te bedekken. Het beeld bracht een grijns op zijn gezicht. ‘Niets veranderd, dus.’

‘Geen spat.’

‘Oké, Steven. Wat wil je van me?’ Omdat hij Steven Elliot zoveel meer verschuldigd was dan de man ooit van hem zou vragen of verwachten, wist hij wat zijn antwoord zou zijn. Wil je dat ik een kogel voor je opvang, Elliot? Met alle plezier.

Het antwoord van zijn vriend was de reden dat Dillon Campbell nu de bochten van snelweg 91 trotseerde op een warme avond in juni. ‘*Goin’ home for the summer*,’ mompelde hij de woorden van de Eagles mee die uit de cd-speler galmden. ‘Dat heb ik al vijftien jaar niet gedaan. Waarom nu wel?’ Die kogel, weet je nog?

Stevens ongeduldige stem klonk weer in zijn hoofd. ‘Omdat je moe bent. Vijf bestsellers schrijven in vijf jaar is je niet in de koude kleren gaan zitten. Je hebt een writer’s block. Weet ik veel, verzin maar wat.’

Het was allemaal waar. De bekendheid die in het begin opwindend was geweest was vervaagd, en hij leefde steeds meer teruggetrokken en alleen. De woorden die sinds de middelbare school bijna moeiteloos uit zijn pen waren gevloeid, leken nu uit zijn pen getrokken te moeten worden, als het trekken van volwassen kiezen. En hij was moe. Het idee van een paar maanden in Peacock, het dorp met het ene verkeerslicht, die prachtige bomenzee waar je altijd door verrast werd als je aan kwam rijden vanuit de bergen en de onvoorwaardelijke gastvrijheid van de bewoners, werd met het uur aantrekkelijker.

Er zat natuurlijk meer achter. Er was die schaduw. Altijd die schaduw die oprukte.

Hij dacht weer aan Grace. Steven, de oudste van de Elliots,

was briljant. Faith, een jaar jonger, was niet alleen mooi, maar zo lief en zoet dat het glazuur bijna van je tanden spatte. Grace, twee jaar jonger dan Faith, was verre van dom, maar lang niet zo slim als haar broer. Ze zou er qua uiterlijk best mee door kunnen, als ze maar een klein beetje haar best deed, wat ze nooit deed. En, als hij zich goed herinnerde, was ze ook niet altijd even aardig geweest.

Faith had het chagrijn van de oude Robert Elliot met haar natuurlijke charme weten te omzeilen. Steven was te slim geweest. Grace had de volle laag gekregen. Dillon herinnerde zich een keer dat de man haar zo hard had geslagen dat ze een snee in haar wang had van de grote diamanten ring die hij droeg. Ze was stil en stijf voor hem blijven staan, de afdruk van zijn hand afgetekend op haar bleke gezicht en een straaltje bloed uit de wond onder haar oog.

Steven, al net zo bleek als zijn zus, was voor haar gaan staan en sprak zijn vader aan. Hij was waarschijnlijk vijftientig kilo lichter in die tijd, maar wel langer dan Robert. 'Raak haar nooit meer aan,' had hij gezegd. Ondanks dat hij pas zestien was, had zijn stem laag en kalm geklonken, en zijn vader had geknikt en was weggelopen.

Dillon had gewacht tot Steven de wond had schoongemaakt en Grace op zijn bed had gelegd met een zak ijs op haar gezicht, en toen hadden de jongens samen het huis verlaten.

'Ze huilde niet,' had Dillon gezegd met in zijn stem een mengeling van verbazing en een soort vrees die hij niet kon benoemen. 'Geen traan.'

Hij ging naar huis en gaf over.

Zelfs twintig jaar na het incident, met de warme zon op zijn gezicht, werd hij nog koud en naar van de gedachte aan Grace' gezicht met het felrode straaltje bloed over haar wang. Het gaf hem het onaangename gevoel dat er meer aan de hand was dan hij wist.

Hij was blij dat Robert Elliot dood was.

De zon was bijna onder toen hij Peacock binnenreed, maar de straatverlichting was nog niet aan, waardoor het prachtige licht van de zonsondergang door de bomen schitterde. Dillon parkeerde vlak bij de nieuwe methodistenkerk en stapte uit,

waarna hij zoals een schrijver betaamt een moment stilstond om de omgeving in zich op te nemen.

Tijdens de eerste vijf jaar van zijn studie kwam hij regelmatig terug om zijn ouders te bezoeken, maar sinds zij na hun pensioen naar Arizona waren vertrokken, was hij niet meer terug geweest. Hij vloog een paar keer per jaar naar Knoxville om Steven te zien, stuurde cadeaus voor huwelijken en bloemen voor begravenissen van oude bekenden en maakte elk jaar rond kerst een flink bedrag over naar dominee Deacon Rivers. Dat was het.

Tot vandaag – staand naast zijn auto met uitzicht op de Cup and Cozy, het café met het welbekende scheef hangende uithangbord dat er vijftien jaar geleden al zo bij hing – had hij dat genoeg gevonden.

Hij stak zijn neus in de lucht en snoof de vage geur van popcorn op. Ah, ja, het was juni. Dat betekende dat de helft van de inwoners op het Little League-veld in het sportpark zou zijn. De ouders van die jongens en meisjes die net tot de rand van je bierglas kwamen, waren van zijn leeftijd of jonger, en even voelde hij een steek van verdriet dat hij de weg van ongebondenheid had gekozen.

Maar het leek veel te laat voor dit soort spijtgevoelens. De dingen die hij als verslaggever in Irak en Afghanistan had gezien, waren genoeg geweest om de alles-is-mogelijk-gedachte van de plattelandsjongen die hij ooit was, volledig onderuit te halen. In plaats daarvan leefde hij nu naar het sobere niet-alles-is-voor-iedereen-weggelegd-motto, en daarmee was hij dan wel niet heel gelukkig, maar in elk geval redelijk tevreden. Zolang hij de schaduw tenminste op een afstand wist te houden.

Een pijnscheut achter zijn ogen herinnerde hem eraan dat hij sinds lunchtijd geen cafeïne meer had gehad en hij stak schuin over naar de Cup and Cozy in de hoop dat ze nog hetzelfde sterke donkere goedje als vroeger maakten.

Dat deden ze, en hij genoot van de warmte ervan alsof het een zeldzame whisky was. De mogelijkheid dat hij het moment dat hij bij Grace Elliot moest aankloppen probeerde uit te stellen, flitste door zijn hoofd en hij onderwierp zich even aan een streng inwendig kruisverhoor, voordat hij zichzelf ervan overtuigde dat dat niet zo was. ‘Ik ben verdomme zesendertig,’ zei hij tegen de zware, crèmekleurige mok waar hij uit dronk.